

Олександра Дорожовець

ЛІХТАРНИКИ

Ілюстрації
Євгена Самойлова

«Наш ФОРМАТ» · Київ · 2021

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

6
Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Кіт Мартин жив на околиці міста в старому дерев'яному будинку. Майже весь день він проводив на підвіконні — роздивлявся ґанок, дорогу і світлофор.

Мартин любив світлофор. Кіт міг годинами спостерігати за тим, як міняються червоний, жовтий і зелений вогні — керують людьми і машинами. Щовечора він засинав під розміреним танком кольорових вогників.

Якось ранньою весною пішов мокрий дощ зі снігом. Того ж дня до міста заїхало п'ять велетенських вантажівок. Їхній маршрут пролягав повз будинок Мартина. Так трапилося, що кожна з них вскочила колесом у величезну калюжу поруч зі світлофором, і коли повз нього проїхала остання, п'ята вантажівка, світлофор залишився стояти вщент заліплений весняною багнюкою. Його світло ледь-ледь пробивалося з-під товстого шару бруду.

Коли Мартин помітив, що трапилося, він неабияк розхвилювався. Йому було вкрай неспокійно без різнокольорових вогників.

Кіт зателефонував своєму другові коню Інокентію і розповів про прикру подію. «Не сумуй, — спокійно відповів Інокентій (він був дуже поміркованим конем), — скоро обіцяють дощ, світлофор відмиється сам собою і засвітить, як раніше».

Мартин вискочив на підвіконня і став чекати на дощ. Годину чекав, другу, третю... Сутеніло, а дощу все не було.

Прийшла ніч, а з нею нова прикрість: котів не спалося. Давно минула та година, коли Мартин звично злавив з підвіконня і засинав у своєму затишному кошику, – а кіт усе сидів перед вікном і дивився на темний силует світлофора.

І ось настав той час, коли в місті все замирає. Більше не їздили машини, і вже давно не ходили люди. Було тихо й темно. Та раптом світла побільшало. Мартин здивовано помітив, що ліхтар у кінці вулиці засвітився яскравіше. Кіт придивився уважно і вгледів під ліхтарем маленький, майже іграшковий автомобіль.

До нього заскочило кілька пухнастих істот, і авто повільно покотилося до наступного ліхтаря. Там загадкові пасажери знову вийшли, і Мартин зміг їх роздивитися.

Інокентій жив майже в центрі міста, зовсім поруч із ринковою площею. На площі було кафе, де він щоранку пив какао разом зі своїм другом котом Мартином. Однак уже два дні кінь не виходив з дому через негоду. Йому було сумно і геть не хотілося спати, тому що він проспав пів дня.

Інокентій сидів біля вікна і втретє перечитував стару газету. Давно стемніло, проте ліхтарі так і не засвітилися. Утім, може, й засвітилися, але цього не було видно з-під снігу.

Несподівано у двері постукали. Здивований Інокентій підвівся, взув м'які кімнатні тапці й пішов відчиняти.

— Ми повинні негайно знайти ліхтарників! — повідомив Інокентієві з порога гігантський сніжок на лижах.

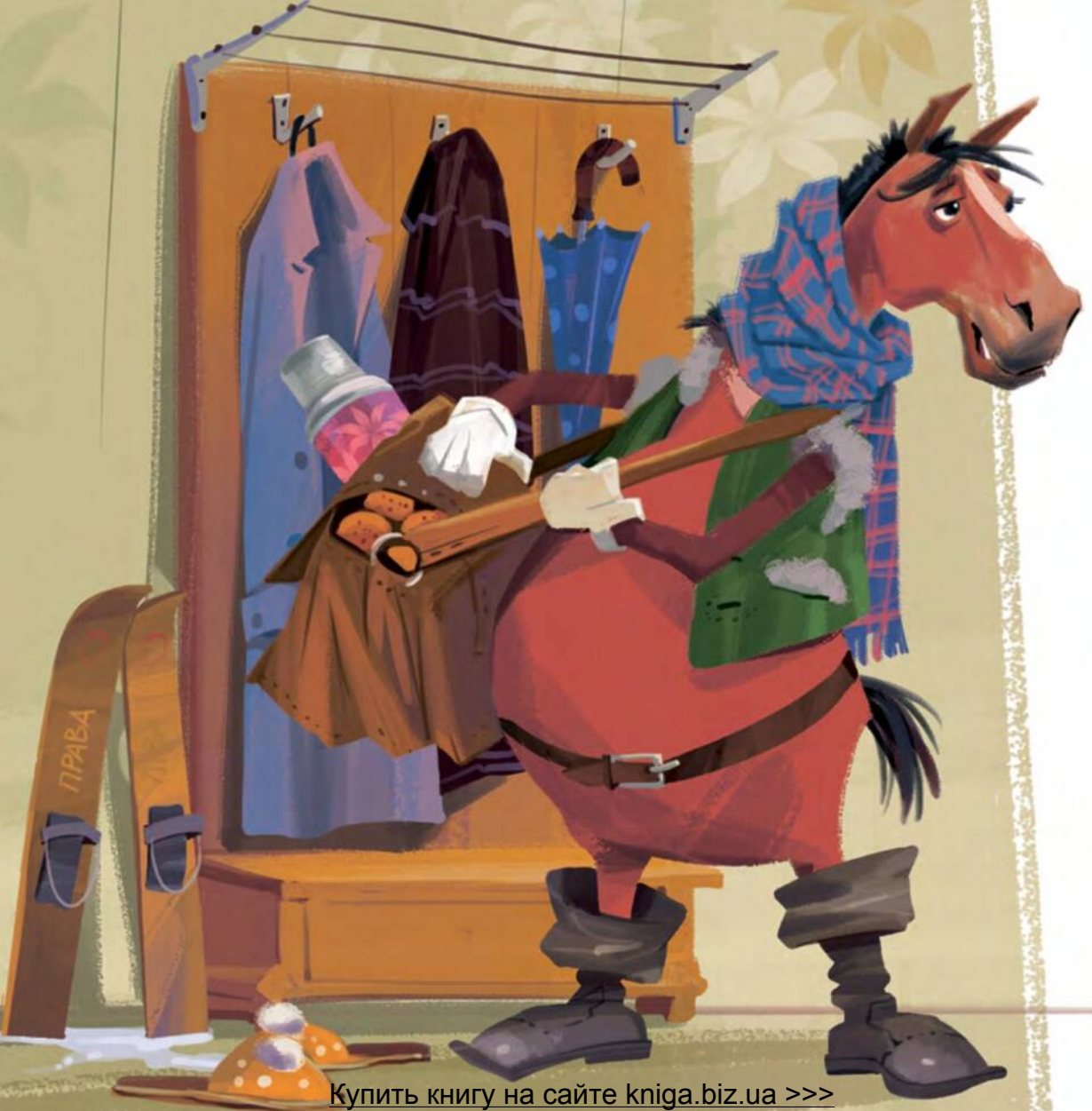
— Ви, перепрошую, хто? — поцікавився вражений кінь.

Сніжок пчихнув, обтрусився, насипав у передпокої гору снігу — і перетворився на кота Мартина.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

На площі світилися два ліхтарі й світлофор.

— Тут були ліхтарники! — вигукнув Мартин. — Поглянь, я знайшов їхній снігохід!

У кучугурі під ліхтарем лежала перекинута на бік машина ліхтарників із лижами замість коліс.

Інокентій уважно оглянув місце події.

— Тут нікого немає, — сказав він. — Але є сліди, і вони ведуть... он туди.